

HORNOČERMENSKÝ ZPRAVODAJ

foto: J. Klimoš

červenec - srpen - 7/2012

Pranostika:

*Červenec nese parna,
krupobití a medovice,
jesti hojný na bouřky a vichřice.*

*Srpen z počátku-li hřeje,
zima pak dlouho se sněhem skvěje.*

Z obsahu vybíráme:

- Dětský den
- Návštěva z Německa
- Školní akademie
- Čermenská mlékárna

XXI. setkání Čermných

Tak jako každý rok, vyrazila skupina odvážlivců, netradičně až v 11 hodin, na setkání Čermných. Letos byla tato akce opravdu mezinárodní, protože se konala v Polské Čermné. Tato obec těsně sousedí s městem Kudova Zdrój a českou vsí Malá Čermná.

Hned po příjezdu měli představitelé obcí jednání a ostatní účastníci měli volno na oběd, prohlídku obce a nebo mohli okouknout práci a techniku polských hasičů. Je zajímavé, že státní hranice vede prostředkem obce, takže si můžete volně přecházet a ani nevíte, zda jste u nás nebo v „cizině“.

Po třetí hodině bylo slavnostní zahájení a přivítání všech zúčastněných, následovalo losování pořadí družstev a byly zahájeny soutěže. Letošní soutěže nebyly tradiční, nesoutěžilo se ani v kopané, ani nebyl hasičský sport, vše bylo pojato na způsob Her bez katastro. Naše čtyřčlenné družstvo absolvovalo běh mezi kužely ve speciálních brýlích, které zmenšovaly a oddalovaly. Další disciplína spočívala v tom, že jsme museli naplnit postavenou plastovou trubku vodou, problém byl v tom, že trubka byla navrtána mnoha dírami. Závodníci se snažili díry ucpávat všemi částmi těla, protože voda musela vytlačit míček z válce. Musím říci, že tuto část soutěže zvládlo jen velmi málo družstev. Potom následovala jízda mezi kužely na kole, kdy vyhrál ten, kdo měl nejdelší čas. Závěrečná soutěž byla trochu fotbalová, opět jsme si nasadili speciální brýle a kopali jsme na malou branku.

Po ukončení soutěží jsme přešli do místního parčíku, kde byly vyhlášeny výsledky soutěží. Naši po srdnatém výkonu skončili na pěkném třetím místě. Potom už byla jen volná zábava, později i při hudbě. Těsně po půlnoci jsme se všichni sešli u autobusu a odjžděli k domovu.

Na konec bych chtěl všem účastníkům poděkovat za reprezentaci naší obce, hlavně našemu řidiči autobusu Milanovi a jeho ženě, kteří nás v kritických chvílích zásobovali studeným pitím.

MB

Zprávy z obce

Vážení čtenáři,

v tomto příspěvku bych nejdříve začal také oslovením a pozdravem našim krátkodobým spoluobčanům, kteří zde v naší obci tráví svoji dovolenou, nebo jsou na návštěvě. Jsou to naši chalupáři a majitelé nemovitostí, kteří zde natrvalo nebydlí. S většinou se můžeme potkat na tradičním mysliveckém táboráku „ve skále“. Někteří si v rámci svého prázdninového pobytu také vyřizují své záležitosti na Obecním úřadě. Byl bych rád, kdybych se mohl s vámi setkat a zeptat se, jaké máte starosti a jaké podněty máte i pro vedení obce. Ostatní občané mají možnost chodit na úřad častěji, nebo mít zprávy z jednání zastupitelstva přímo. Vás letní hosty a rekreanty bych požádal a dopředu poděkoval všem za to, jak se staráte o své chaloupky, ale i o přilehlé pozemky. Často máte vysekané a uklizené příkopy, či břehy potoka. Zatímco vedle trvale bydlící občan je přesvědčen, že to není jeho povinnost ani dobrá vůle pomoci obci. Takže, využijte prosím stránky našeho Zpravodaje ke svým postřehům a nebo můžete psát a reagovat na naše webové stránky /www.hornicermna.net/. Předem děkuji za vaše zprávy a články.

V minulém měsíci zastupitelstvo nejednalo, rada dvakrát. Také na obci je prázdninový provoz. Tedy na našem úřadě ale ne. Připravujeme se na dvě velké akce, a to je oprava sokolovny a výstavba bytů. Také se připravuje projekt na rekonstrukci naší hlavní komunikace. V minulém týdnu byla potvrzena zpráva, že na seznamu významných akcí v dopravě Pardubického kraje je i generální oprava komunikace v Horní a Dolní Čermné. V seznamu schválených projektů je i tato akce s částkou 62 mil Kč. Takže na podzim se doufám začne s přípravou a budeme čekat na tuto realizaci. Současně s tímto projektem by obec ráda provedla i přípravné práce na chodníku od Obecního úřadu okolo pomníku ke škole. Z těchto důvodů byla zadána práce na projektu.

Při jednání s vedoucí Pozemkového úřadu v Ústí nad Orlicí jsme byli seznámeni s podzimním termínem zahájení přípravy pozemkových úprav v naší obci. Chtěl bych touto cestou požádat všechny větší majitele zemědělské půdy o maximální spolupráci. S některými z vás budeme mluvit osobně, ale uspořádáme i k této akci seminář. Tento projekt pozemkových úprav /digitalizace pozemků/ bude na několik let, a proto jsem uvítal i začátek spolupráce s novými majiteli firmy BDM. Je to jeden z rozhodujících zaměstnavatelů v zemědělství v naší obci, proto spolupráce při využití objektů je i zájmem obce.

Vracím se znovu k zahájení provozu kanalizace. Mnozí z vás si dopis, který jsem poslal všem, kteří dosud nejsou připojeni, vzali vážně a děkuji všem, kteří si plní povinnosti vůči obci a také zákonu o provozu kanalizací. V příštím týdnu se sejdou obě zastupitelstva z Dolní a Horní Čermné. Na jednání bude schválení vyúčtování celého projektu a také schválení dalších úkolů /stočné, organizace provozu, další pokračování projektu/, samozřejmě vás budeme všechny informovat. Děkuji všem, kteří zaplatili stočné za minulý rok a že přistupují velmi zodpovědně k zajištění provozu.

O prázdninových dnech také budeme konečně opravovat naše komunikace. Píšu to proto, že je mnoho a oprávněných připomínek ke stavu našich komunikací. I ve velmi napjatém rozpočtu musíme najít prostředky na základní opravy.

Dovolte mi popřát všem krásné léto, bez krup a příválů vody. S dostatkem krásného počasí na našem koupališti a nebo na procházkách v naší obci.

Zdraví

Petr Šilar, starosta obce

.....

Výzva starosty

Vážení spoluobčané,

obracím se na Vás s prosbou o poskytnutí historických fotografií či videozáznamů obce Horní Čermná, které by mohly být využity pro potřeby obce a její propagace na webu, v Hornočermenském zpravodaji apod., nebo použity k výzdobě obecních budov či školy.

Zajímavé historické snímky obce Horní Čermná můžete předkládat v jejich původní podobě, oskenované nebo na elektronických nosičích (CD, flash disk, ...) na Obecní úřad v Horní Čermné s uvedením Vašeho jména a adresy.

Majitelé a dárci snímků budou finančně odměněni.

Děkuji Vám předem za Váš zájem.

Petr Šilar starosta

Zubní pohotovost

4.-5.8.2012	MUDr. Bílý Aleš	Lanškroun, Opletalova 567	tel.: 465 324 829
11.-12.8.2012	MUDr. Beranová Renata	Jablonné n.Orl. U koupaliště 149	tel.: 465 642 267
18.-19.8.2012	MUDr. Filipová Jitka	Lanškroun, Strážní 151	tel.: 465 325 212
25.-26.8.2012	MUDr. Hrdinová Michaela	Lanškroun, Opletalova 17	tel.: 465 324 829
1.-2.9.2012	MUDr. Jáňová Radmila	Mladkov 133	tel.: 465 635 441
8.-9.9.2012	MUDr. Jaslovská Marie	Žamberk, nám. Gen. Knopa 837	tel.: 465 676 818
15.-16.9.2012	MUDr. Ježáková Daniela	Letohrad, U Dvora 815	tel.: 465 620 528
22.-23.9.2012	MUDr. Jedličková Zuzana	Bystřec 182	tel.: 465 642 990

Informace VAK

Vážení zákazníci,

nastalo období teplých slunečných dnů a doba dovolených. U mnoha rodinných domů a nemovitostí je v dnešní době samozřejmostí bazén.

Problém však může nastat u jejich napouštění. Při prepouštění vody do bazénu z vlastního zdroje (studny) se nepředpokládá ovlivnění nebo omezení sousedních nemovitostí. U vodovodu pro veřejnou potřebu však může nastat problém. Veřejný vodovod není určen k napouštění bazénů. V případě, že jej chcete využít k napuštění bazénu, napouštějte pomalu. Vodovodní kohoutky otevřete pouze tak, jako když odebíráte vodu pro jiné účely. Prudké nárazové otevření kohoutků zpravidla zapříčiní zakalení vody. Pro jistotu se před tím, než začnete bazén z veřejného vodovodu napouštět, poraďte se s příslušným vedoucím provozu vodovodů. Kontakt naleznete na webových stránkách www.vak.cz.

Další cestou pro dosažení kvalitní vody a rychle napuštěného bazénu (převážně bazénů s větším objemem vody nad 10 m³) je dovoz vody cisternou od společnosti Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a.s.. V tomto případě kontaktujte vedoucího úseku dopravy pana Vladimíra Nožku tel.: 602140508.

Upozorňujeme, že využití hydrantů k napouštění bazénů je zcela nepřipustné. Hydranty slouží pro potřebu vodohospodářů a hasičů. Neodborné zacházení s hydrantem může způsobit zakalení vody v celé místní distribuční síti v horším případě spojené sítí skupinových vodovodů a odčerpáná neměřená voda je považována za krádež.

Děkujeme za pochopení a přejeme Vám všem krásné léto.

Vážení odběratelé,

Společnost VAK Jablonné n. Orl. a.s. Vám nabízí jako novou službu pravidelných plateb za vodné a stočné. Pravidelné platby je možné hradit prostřednictvím „Sdruženého inkasa plateb obyvatelstva (SIPO) nebo formou pravidelné „platby prostřednictvím trvalého příkazu“ z Vašeho bankovního účtu přímo na účet naší společnosti.

Více na stránkách www.vak.cz
tel.: 465 461 040
465 461 049

Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a.s.
Slezská 350
Jablonné nad Orlicí

Poděkování

Rádi bychom touto cestou poděkovali paní Mgr. Drahuši Rejentové, která po dvaceti letech končí ve funkci ředitelky Základní školy Horní Čermná.

Paní Rejentová pracuje na naší škole od r. 1975, kdy nastoupila jako učitelka českého jazyka a hudební výchovy. V roce 1992 vystřídala ve funkci ředitelky školy paní Věru Duškovou.

Během svého působení na základní škole se kromě jiného věnovala dlouhou řadu let vedení pěveckého sboru Čermáček, který byl velmi úspěšný nejen tady v našem kraji, ale i za hranicemi České republiky, kam se svými zpěváčky často vycestovala.

Jako ředitelka základní školy se postarala o mnohé změny – ať už v interiéru základní školy, tak i jejím okolí. Z těch největších to byla např. stavba tělocvičny, či vstupu do budovy. Proměnou prošla téměř každá učebna, sociální zařízení apod...

Děkujeme Vám, paní Rejentová, za vaši práci, kterou nelze přehlédnout, i za téměř veškerý volný čas, který jste škole věnovala.

Kolektiv pracovníků Základní školy

Dětský den

Nedělní odpoledne 3. června pořádala Unie rodičů Dětský den s vesmírnou tematikou. Děti navštěvovaly jistě všem známé vesmírné planety, jako jsou planety Naopak, Ušatá, Chlupatá, Žiznivá, Lizátková, Dobrých skutků a Robotů. Cesta mezi nimi byla poseta zářivými hvězdami. Nikdo z ní nemohl sejít. Na každé planetě panovaly jiné místní zvyky. Děti se někdy opravdu zvláštních obyvatel nezalekly a po všech splněných úkolech si jistě zasloužily sladkou odměnu.

Lenka Hajzlerová

foto: Veronika Balcarová a Tereza Kroulíková

Pohostinnost v Čechách

Skupina z Edertalu s českými organizátory při návštěvě partnerské obce Horní Čermná

Edertalští v partnerské obci

37 občanů Edertalu přicestovalo do Čech na návštěvu partnerské obce Horní Čermná. Na pozvání senátora a starosty partnerské obce Petra Šilara navštívili v Praze Senát ČR. Ten se nachází v působivých historických budovách barokního Valdštejnského paláce.

Další den bylo na programu město Litomyšl. V roce 1999 byl areál zámku, který je obklopen mnoha dalšími historickými budovami, zařazen do seznamu kulturně-historických památek Unesco. Odpovědně se Edertalští důkladně věnovali partnerské obci Horní Čermná. Vedle veřejných zařízení, jako je škola, byla na programu i návštěva poutního místa Mariánská Hora.

Delší výlet se konal do Jeseníků, s krátkou zastávkou v lázeňském městě Jeseník. Vrcholem dne v pravém slova smyslu byla hora Praděd, se svými 1491 m n.m., třetí nejvyšší hora České republiky. Díky sluníčku a dobré viditelnosti se naskytl grandiózní pohled na krásnou českou krajinu. Na zpáteční cestě zastavil autobus krátce v Lanškrouně, neboť odtud pochází předkové pana Hartwiga Landskrona.

Čermenští připravili zajímavý a pestrý program. Čtvrtý den se Edertalští rozloučili s pohostinnými českými partnery a vyrazili na 700 kilometrů dlouhou cestu domů. Pro další rozvoj partnerství s radostí očekáváme návštěvu hasičské mládeže z Horní Čermné od 4. do 11. srpna v Edertalu – Affoldemu.

K fotografii : Lanškroun – z této obce v Čechách pochází předkové pana Hartwiga Landskrona, obyvatele Edertalu

L. Greinke

(z německého tisku přeložila Lenka Ptáčková)

Výměnný pobyt dětí z Edertalu

V sobotu 19. května přijela návštěva 19-ti dětí z německého Edertalu. Po příjezdu do Horní Čermné si je vyzvedli české hostitelské rodiny žáků ze základní školy. Ubytovali se a každá rodina měla v sobotní večer a v neděli svůj program.

V pondělí jsme se sešli ve škole, kde německé děti viděly českou výuku angličtiny a zkusily si výlet horolezeckou stěnou. Po obědě ve školní jídelně následoval výlet do Lanškrouna, kde jsme si společně prošli město. Na konci výletu jsme si opekli párky a prohlédli si kostel a křížovou cestu na Mariánské Hoře.

V úterý jsme se vydali do Brna. Prošli jsme si technické muzeum s hernou, která nás velmi zaujala. Následoval 2-hodinový rozhod ve městě, který mnozí z nás využili k nákupům.

Následující den, ve středu, proběhl pro německé děti krátký kurz pletení košíků z pedigu, u kterého pomáhala česká děvčata osmé a deváté třídy. Všem se moc dařilo a vyrobili si domů malý dárek. Po obědě jsme se vydali na Bouzov. Zastříleli jsme si z kuše a revolveru. Shlédlí jsme zajímavou ukázkou historických zbraní a na celý areál jsme se podívali z Trojského koně. Na závěr proběhly napínavé rytířské zápasy, které vyhrál Philipp Witte.

Ve čtvrtek byl celodenní výlet do Jeseníků. Po procházce lázeňskou promenádou města Jeseník jsme se vydali na Praděd. Počasí nám přálo, a tak jsme měli krásný výhled po okolí. Někteří se nechali vyvézt výtahem na rozhlednu. Tento den byl náročný, přesto jsme ho všichni zvládli.

Poslední všední den, v pátek, nám němečtí přátelé předvedli svůj připravený program (scénku a píseň). Všem se nám to líbilo. Na oplátku jsme pro ně měli připraveno soutěžní dopoledne. Na několika stanovištích plnila smíšená družstva Němců a Čechů, za pomoci žáků osmé a deváté třídy, různé úkoly. Například ochutnávku jídel, poznávání listů stromů, skládání hlavolamů, puzzle, balancování na laně, skládání vlaštovek a další. První tři družstva získala drobnou sladkou odměnu a sklídila velký potlesk. Vítězem se stali Jan Marek, Adéla Hrdinová, Philipp Witte a Simon Berthold. Následoval program v rodinách. Jeden z německých chlapců měl 17. narozeniny, a tak jsme to společně odpovědně oslavili.

V sobotu 26. května v 7 hodin ráno jsme se sešli v Horní Čermné a společně se rozloučili. Loučení bylo smutné. Jsme spolu pořád v kontaktu. Všichni se těšíme na další setkání, které by mělo proběhnout v květnu roku 2013.

Adéla Hrdinová, Pavlína Rollerová, žákyně 9. ročníku

Z návštěvy edertalské mládeže

foto: Antje Kuswa

Z historie mlékárny v Horní Čermné

V dřívějších dobách zemědělci v naší obci zpracovávali mléko ve svých domácnostech na mléčné výrobky a máslo, tvaroh a tyto výrobky donášeli na trhy do Lanškrouna, Letohradu (Kyšperka) a Jablonného a často se stávalo, že na trhu bylo tohoto zboží nadbytek a pak museli zboží prodat za velmi sníženou cenu. Tím byl jejich příjem na ostatní živobytí často značně snížen a domácnost trpěla mnohdy nedostatkem. Také bylo velmi ponižující stát na tržišti a poslouchat kolemjdoucí paničky, které uštípovaly z prodávaného zboží, ochutnávaly a mnohdy ani nenakoupily, ale statečně pomlouvaly nabízené máslo a tvaroh, aby snížily cenu. Také zde byli překupníci, kteří po domácnostech vykupovali máslo a vejce a dodávali je do města, buď do krámů nebo svým zákazníkům. Jedna rodina si tak vysloužila přezdívku „u máselníků“ a jedna babička byla „stará vejčarka“.

V naší obci bylo na počátku 20. století uvažováno o vybudování družstevní mlékárny a jelikož zdejší zemědělci byli vždy pokrokoví a prozíraví, byla zde roku 1903 založena družstevní mlékárna. Její první počátky a zpracování mléka byly ve dvoře hostince Krčma, teprve později byla postavena budova mlékárny.

Naše mlékárna v Čermné byla jednou z prvních družstevních mlékáren v Čechách, kde bylo zpracováváno mléko družstevním způsobem. Zpočátku bylo členů málo, avšak s přibývajícím prosperitou a zajištěným odbytem mléka počet členů vzrůstal, až bylo členů více než 200. K dodavatelům z Horní a Dolní Čermné se přidružili zemědělci z Nepomuk a Horního Třešňovce - Sebranic i z české části Horního Třešňovce, odkud bylo také denně dováženo mléko do čermenské mlékárny. Doprava mléka byla prováděna koňskými potahy, z nejbližšího okolí mlékárny donášeli zemědělci mléko osobně. V zimě to byla od dovozců z Horního Třešňovce skutečně oběť, protože silnice byla zavátá a po celou zimu nebyla projížděna. Rovněž od dolních a horních Hejkrlikových a od Hejlů ze mlýna to byla velká vytrvalost a houževnatost, když denně, za každého počasí docházeli s „putelici“ na zádech s mlékem až do mlékárny. Z počátku i všichni dodavatelé z Kalhot museli nosit mléko každý sám, později vozil zde mléko starší občan na ručním vozíku, v zimě na sáňkách „rohačkách“. Později, když produkce mléka u tamějších zemědělců stoupala, vozilo se mléko koňským potahem.

Prvním správcem mlékárny byl její zakladatel, strýček mého otce Jan Dušek z č. 166 až do vypuknutí první světové války. Po dobu války mlékárna nepracovala. Jelikož Jan Dušek zemřel, byl jmenován jako správce po poválečném obnovení provozu můj otec František Dušek. On byl již před válkou zaměstnán v mlékárně jako dělník. Ten v této funkci setrval až do jejího uzavření za okupace v roce 1942. Mlékárna byla po přivtělení části Čermné k sudetskému území ochuzena o značný počet dodavatelů z části Dolní Čermné „pod hrázkou“, její příjem mléka byl tím značně snížen a její další provoz byl nerentabilní. Proto byl její provoz zastaven a zpracování mléka převzala mlékárna v Bystřeci, která byla také v té době lépe strojně vybavena, i když v čermenské mlékárně mělo dojít k přestavbě. Také strojní zařízení mělo být vyměněno za modernější stroje, které byly již připraveny k montáži, ke které již nedošlo. Dolní část Čermné, která byla již v Protektorátě, byla převedena dodávkou do mlékárny ve Verměřovicích.

Vratíme se však k počátkům hornočermenské mlékárny, které byly velmi těžké. Bylo zapotřebí zajistit zpracování mléka, ale potřebné strojní zařízení ještě v požadované kapacitě nebylo a jeho výroba byla teprve v plenkách. V našem okolí vyráběl nejvíce mlékárenského zařízení Petr Appl z Verměřovic. Jeho dílna dosud stojí ve Verměřovicích před mostem. Applovy stroje byly na svou dobu velice kvalitní a výkonné a velmi

pomáhaly k dobré jakosti mlékárenských výrobků.

S počátečním provozem mlékárny byly veliké nesnáze. Tehdy ještě nebyly motorové stroje na zpracování mléka a nebyla zavedena ani elektřina. Všechny tyto zpracovatelské „stroje“ byl poháněny lidskou silou - klikou. Takto byla uváděna do chodu nejen odstředivka, nýbrž i máselnice a hnětačka. Máselnice, po čermensku zvaná „másnice“, byla jakási velká bečka na pivo, se dny ve svislé poloze a otáčecí osy byly zamontovány do vypouklých stran. Máslo bylo po stlučení a vyprání vodou vybráno na hnětačku. To byl kulatý stůl. Po něm při točení klikou obíhal dokola dřevěný válec s vyhloubenými zářezy - „zuby“ a tím se z másla vytlačovala voda. Zjišťování obsahu vody v másle tehdy ještě neexistovalo.

Dodané mléko od každého dodavatele bylo změřeno v plovákové míře a pak bylo vynášeno po schodech do nádrže na vyvýšeném místě, odkud teklo samospádem do odstředivky. To byla práce velmi namáhavá. Každý den bylo nutno vynášet po schodech mléko v měřicí nádobě a vždy sejít dolů pro mléko od dalšího dodavatele. A jak dlouho se muselo točit klikou odstředivky, pak máselnice a hnětačky!

Po čase bylo zařízení postupně vyměňováno a modernizováno. Byl zakoupen parní stroj, který pomocí řemenu a transmisí poháněl odstředivku, máselnici, hnětačku a čerpadla k přečerpávání mléka. Pak byla postavena sudová máselnice, která byla zavěšena ve dnech sudu a v ní byly současně zamontovány hnětací válce, takže přehozením chodu máselnice se máslo v máselnici vyhnětalo a vybíralo se již hotové máslo. Toto zařízení bylo již značným pokrokem ve zpracování mléka, i když s údržbou řemenů vzhledem k provozu v trvalém vlhku byly značné potíže. Proto byly stroje postupně měněny s pohonem vlastního elektromotoru. Těsně před zábořem do Sudet byla zakoupen i pasteur smetany, na němž byla smetana zahřívána na 80 stupňů C. Tím byly zničeny choroboplodné a máslo škodlivé zárodky. Tím se také značně zlepšila jakost másla. Také byl udržen krok s jinými vyspělejšími mlékárnami. Pasteur se velmi osvědčil, zvláště v létě roku 1938 v době hromadného onemocnění hovězího dobytka slintavkou a kulhalkou. Záslouhou tohoto zařízení mohli do mlékárny dodávat mléko i dodavatelé, kteří sousedili s napadenými hospodářskými objekty.

Z počátku odbytu mlékárenských výrobků značně vázl. Vždycky se však naše výrobky prodaly. Pamatuji si, že můj otec měl staré kolo s řídítky dolů zahnutými. Bylo vyrobeno před první válkou a jeho trubky byly ještě ze svinutých plechových pásů. Na tomto starém kole otec každý den odvážel vyrobené máslo do Jablonného n.O., odkud bylo posíláno vlakem do Prahy, Liberce, Jablonce nad N., Teplic a jinam. Všechna odbytiště si již nepamatuji. Výrobky z hornočermenské mlékárny byly vždy vyhledávány, zvláště máslo. Název „Orlickoústecké čajové máslo“ měl dobrý zvuk. Toto máslo bylo na několika státních přehlídkách oceněno diplomem. Po roce 1930, kdy byla hospodářská krize, se mnohdy mlékárenské výrobky nesnadno prodávaly. V mnohých okolních mlékárnách byli dodavatelé povinni odebrat nazpět určité množství másla pro jeho neprodejnost, když na máslo nebylo odbytiště. U nás se na takový případ zpětného odběru másla nepamatuji. Když byla později větší výroba másla, odvážel ho na dráhu p. Karel Šimek, který měl autodopravu.

Obtíže v odbytu zemědělských produktů byly nejen u mléka, nýbrž u vajec, kterých se v Čermné vyprodukovalo značné množství. Proto bylo v naší mlékárně započato i s výkupem vajec. Pamatuji se, že jsme s tatínkem jezdili každý pátek i do Dolní Čermné, kde jsme v hostinci „U Vašků“ vykupovali vejce od dolnočermenských členů.

Jelikož se všechna vejce nemohla prodat hned v čerstvém stavu a také se na nich nic nevydělalo, byly v mlékárně postupně budovány betonové bazény, v nichž byla vejce nakládána do vápenné vody. V zimě byla tato vejce jako tzv. „vápěnky“ rozesílána do spotřebních míst po celých Čechách. O jejich odbytu se nejvíce staral náš obchodní zástupce p. Pomikálek, který objížděl všechna odběratelská místa a vejce nabízel. Jinak by se snad ani vejce neprodala. Když byl v poslední době výkup vajec v plné výši, bylo ročně v naší mlékárně vykupováno přes milion kusů vajec, z toho bylo přes půl milionu nakládáno do vápenné vody. Část vajec byla též uskladňována v mrazárnách firmy Riess v Lanškrouně a v zimě byla prodávána jako vejce chladírenská. Jen menší část vajec byla prodávána jako čerstvá. V zimě byla cena vajec vždy vyšší, takže se na těchto naložených vejcích vydělalo víc.

Pamatuji se však také, že jednou se vejce v zimě nemohla prodat, takže zůstala naložená ve vápenné vodě 2 roky a nic jim nebylo. S nakládáním vajec do vápna byla velká práce, protože každé vejce se před naložením muselo proklepat tukáním jednoho o druhé není-li prasklé. Prasklá vejce se musela vyřadit, protože by se byla zkazila. Každé vejce se tudíž bralo několikrát do ruky než došlo ke spotřebiteli. O tuto práci se staral tatínek s maminkou a musel jsme jim vypomáhat i já. Myslím, že v rámci první čs. republiky byla naše mlékárna mezi družstevními mlékárnami největší sběrnou vajec při mlékárenské činnosti.

Koncem každého měsíce se dělala výplata za dodané mléko. Pokud vím, tak se spočítalo dodané mléko, kolik se ho vykoupilo, co se za něj utřilo, odečetly se náklady a vypočítala se cena za litr. Tou se pak násobilo dodané množství mléka každého dodavatele. Za mléko a máslo nebyly pevné ceny a záleželo na šikovnosti celého vedení, jak dobře se výrobky zpěněžily a jak vysoká byla reжіe. Všechno se samozřejmě počítalo ručně, z hlavy a pamatuji se, jaké spousty papíru byly vždy popsány samými čísly. To se počítala výplata dodavatelům celou noc a vždy 3. nebo 4. byly vypláceny peníze. Tato výplata byla vždy v kanceláři mlékárny, kdy tatínek proti podpisu vyplatil peníze. V Dolní Čermné roznášel výplatu dovozce, aby tamní dodavatelé nemuseli chodit až nahoru. U každé výplaty měl vždy „dozor“ jeden člen představenstva nebo dozorčí rady, aby byla kontrola správného vyplacení peněz. Tento „dozor“ byl též u zkoušek tučnosti mléka.

Po skončení roku a po vyhotovení peněžní uzávěrky vznikly určité přebytky, které byly vypláceny jako doplatky na dodaný litr mléka a na dodané vejce. Každoročně po valné hromadě byla výplata dividend. Pro celé představenstvo i dozorčí radu to byl velký svátek, když dávali dohromady vyúčtování. To se počítalo s každým haléřem na rozdělení na litr mléka i za kus dodaného vejce. Dohromady to byly pro mnohé dodavatele stokoruny. A stokoruna za první republiky měla cenu. Uzávěrkové práce dělal pan Půlpán z Ústředí mlékařských družstev s p. Augustinem Pecháčkem, kterého pamatuji od mládí, jak se zabýval účetnickými a jednateckými pracemi a velmi dobře vše vedl. Pokladníkem býval p. Ladislav Chaloupka, který vykonával funkci velmi zodpovědně. Oblíbeným rčením p. Chaloupky bylo, když lidé nosili vejce na prodej: „Kupujeme jen vejce slepičí!“

Výplata přebytků za mléko a vejce byl svátek pro celou dodavatelskou oblast. To byl příjem navíc, který sloužil často k nákupu nějakého zařízení do domácnosti, jako zlepšení své životní úrovně. Po výpočtu dividend zbyly ještě malé finanční částky, které se nedaly rozdělit, byly přidělovány do rezervních fondů pro vybavení mlékárny.

Ve svých vzpomínkách jsem nemohl zachytit všechny události, které souvisí s hornočermenskou mlékárnou. Byla by to stať velmi obsáhlá. Snad připomene alespoň to nejhlavnější, prozíravost našich předků a aby dnešní pokolení vědělo něco o minulosti družstevnictví v naší obci.

ze vzpomínek Fr. Duška ze starého č. HČZ z roku 1988 vybral Jirka Balcar

13.4.

Na besedu přišlo 37 důchodců. Hlavním bodem byla četba z knihy afghánského spisovatele Khaleda Hosseini Tisíce planoucích sluncí. Četbu připravila Věra Dušková. Autor v knize líčí osud vesnické dívky Marjam a dívky Lajly z města Kábul. Jejich osudy se protnou, zpočátku stojí ženy proti sobě, později se sblíží a jedna nachází ochranu u druhé. Je zde vylíčen těžký život žen, dozvíme se hodně o politických událostech v Afghánistánu, jsou zde přesně popsány zákony Talibánu, spisovatel dovede poutavě vylíčit krásu krajiny, zamýšlet se nad složitými vztahy mezi lidmi.

19. 4.

Ve čtvrtek 19. dubna odpoledne se v sokolovně opět sešli důchodci z okolních vesnic. Skupina čermenských hudebníků společně s ostatními důchodci připravila odpoledne plné hudby a zpěvu. Nechybělo ani mluvené slovo, anekdoty, veselé příběhy. Také vystoupení břišní tanečnice přispělo k pobavení diváků. Pohoštění bylo jako obvykle výborné (obložené talíře, zákusek), také pití všeho druhu bylo zajištěno. Hosté i hostitelé byli určitě spokojeni.

27. 4.

Tato beseda byla celoobecní, organizoval ji Obecní úřad, přišlo 75 důchodců. Za Obecní úřad se zúčastnil starosta Petr Šilar, Martin Sudík, V. Lux a Jana Beranová. Ta uvedla kulturní program žáků základní školy. Měli připraveny roztomilé básně, pěkně hráli na flétnu. Všechny přítomné zaujalo krásné vystoupení žáků 9. ročníku. Předvedli nám své předtančení, s kterým vystoupili na plesu Unie rodičů. Po kulturním programu následovalo jako vždy občerstvení, obsluhovaly dívky 9. ročníku. V diskusi se probírala témata, která jsou pro obyvatele obce důležitá, a to hospodaření obce, rozpočet, třídění odpadu, situace na místním koupališti, obecní knihovna a mnoho dalších témat. Beseda byla velmi pěkná.

11. 5.

Besedy se zúčastnilo 36 důchodců. Program byl zpočátku zaměřen na Den matek. Jídelna byla vyzdobena vázami se šeříkem, každá žena dostala malou kytičku, muži popřáli ženám k svátku a připili jsme si všichni na zdraví. Byl to velmi srdečný a příjemný začátek besedy. Hlavní program zajistila paní M. Cvejnová. Popisovala nám své zážitky ze zájezdu do Egypta, byla tam v říjnu 2011. Dozvěděli jsme se zajímavosti z cesty, o ubytování v hotelu a krásném středisku Hurghada. Zúčastnila se i zájezdu do Luxoru, Karnaku a Údolí králů. Měla připraveno hodně obrázků, takže jsme mohli obdivovat monumentální chrámy, sfingy, obelisky i městskou výstavbu. Všichni byli spokojeni.

15. 5.

Další společné setkání důchodců z okolí se konalo v Dolním Třešňovci. Z Horní Čermné přišlo více než 30 důchodců. Pro všechny bylo připraveno výborné občerstvení, tombola, hrála oblíbená hudba Svatebčan-ka. Nejvíce zaujal všechny přítomné program. Všechny scénky a vtipy

byly zaměřeny do oblasti zdravotnictví, byly veselé, zábavné a dobře zahrané.

22. 5.

V úterý 22. května byl uspořádán autobusový zájezd do Brna. Nejdříve jsme navštívili hvězdárnu a planetárium, potom jsme šli do muzea romské kultury. Hvězdárna a planetárium M. Koperníka se nachází téměř ve středu města, uprostřed parku na Kraví hoře. Budova působí majestátně, vnitřek je moderně zařízený. Průvodce nám podal vyčerpávající výklad, moc jsme byli spokojeni i s promítáním. Zaujala nás hvězdná obloha, výklad o planetách, jejich velikosti, vzniku. Všem se zde velmi líbilo.

Druhým zastavením bylo muzeum romské kultury. Průvodkyně nás velmi pěkně seznámila s nejstarší historií Romů, jejich zaměstnáními, kočovným způsobem života, oblékáním. Viděli jsme vystavené kroje, kočovný vůz, výrobky ze dřeva, kovu, proutí. Dojímala nás historie o jejich osudech za Hitlera. Po prohlídce muzea jsme se vydali na zpáteční cestu. Na večeri jsme se zastavili v Lanškrouně v restauraci u Pivovarského náměstí. Všichni byli spokojeni s obsluhou i kvalitou jídla.

Poděkování za výbornou přípravu zájezdu patří manželům Kroulíkovým a Faltusovým.

8. 6.

Besedy se zúčastnilo 34 důchodců. Všichni se aktivně zapojili do zábavného programu, který pro ně připravila Věra Dušková. Program měl několik částí. V té první se měli tak zvaně rozehrát. Doplňovali druhou část začatého přísloví, odpovídali všichni najednou, sbořově. V další části psali písně, které začínají slovem když. Další písně musely obsahovat název města. Výsledky byly také výborné. Některé písně jsme si i zazpívali. V třetí části psali přísloví, v nichž je zájmeno „kdo“. Výsledky byly vynikající, až jsme žasli, co má čeština zajímavých přísloví. Poslední část kopírovala televizní soutěž „Pálí vám to“. Jednotlivě hádali slovo, které V. Dušková popsala jiným způsobem. Docházelo k veselým situacím. Vítězové všech soutěží byli odměněni lízátky, bonbony, řezy. Zábava se protáhla až do 16 hodin.

22. 6.

Na besedu se dostavilo 38 důchodců. Po pravidelných činnostech se ujal slova pan J. Kubeš. Připomněl řidičům některá dopravní pravidla, zmínil se o řidičských průkazech. Hlavní část besedy věnoval pan Kubeš rozhlednám. Promítal obrázky i podrobné popisy. Viděli jsme rozhledny velmi staré i postavené poměrně nedávno, zděné, dřevěné, betonové, se schodišti uvnitř rozhledny i zvenčí. Prohlédli jsme si hodně přes padesát těchto výškových staveb, a to zdaleka nebyly všechny. Opět jsme se přesvědčili, jak je u nás krásně. Beseda byla zajímavá.

• • • • •

20 let ředitelem

Milí čermenští spoluobčané,

chtěla bych Vám touto cestou poděkovat za spolupráci nejen v období, kdy jsem na zdejší škole vykonávala funkci ředitele školy, ale i po dobu mého učitelování. V červenci 2012 v této funkci končím.

Vrátím se krátce do historie. Do Čermné jsme se přestěhovali v roce 1975, kde nám byl nabídnut byt po učitelské rodině Zárubových. Já jsem přišla do prostředí, kde jsem nikoho neznala, a považovala jsem působení v Horní Čermné za krátkodobou záležitost. Musím říct, že mě velmi překvapilo milé přijetí, vstřícnost i ochota mi pomoci, což bylo pro mne s malým dítětem velice vítané. Manžel v té době vykonával roční vojenskou povinnost. Nečekala jsem, že Čermáci budou tak srdeční, hodní lidé. Navíc je tady moc hezké okolí. Když se uvolnil byt v čp. 94, rozhodli jsme se přestěhovat, a tudíž v Čermné zůstat. Bylo to dobré rozhodnutí.

Ve škole pod vedením paní ředitelky Duškové jsme se sešli parta učitelů podobného ražení. Byla pro nás důležitá kvalita výuky, samozřejmě nešdit přípravu na vyučování. Shodli jsme se i v důraze na kázeň a na výchovu. Já češtinář, sice neustále zavalená sešity, jsem měla velkou radost, když naši absolventi hlásili, že odešli z naší školy dobře připraveni na další studium.

Já i manžel pocházíme z rodin, které byly nadprůměrně aktivní, takže jsme se oba zapojili do různých aktivit zaměřených hlavně na mládež. Manžel především sportovních, já kulturních. Hned od roku 1975 jsem vedla pěvecký sbor. Samozřejmě jsem později hledala pokračovatele. Škoda, že se odstěhovala paní učitelka Jana Šilarová, byla velkou nadějí, výborný sbormistr. Sbor byl pro mě vždy srdeční záležitostí, protože divadlo a hudba je moje velká láska. Když děti krásně od srdce zazpívají i zdánlivě jednoduchou písničku, nesmírně mě to dojíká. Podobně to cítili posluchači i v různých zemích, kde jsme se sborem Čermáčkem vystupovali. Často i jim vyhrkly slzy. Bylo to krásné určitě i pro zpěváčky, kteří tyto zážitky docení spíše až později, i když při zkouškách leckdy „trpěli“. Měla jsem na to jednu odpověď: Bez práce nejsou koláče. Cestování s „hejnem“ pubertálních dětí znamenalo velké přípravy, obrovskou zodpovědnost, bylo hodně náročné, ale zároveň krásné.

Čermenská škola měla řadu předností, ale obrovským handicapem byla chybějící tělocvična a budova ne zrovna v nejlepším stavu. Mým a manželovým cílem bylo přesvědčit ty, kteří tehdy v roce 1992 rozhodovali o osudu obce, aby se u školy nestavěla jídelna, ale klasická funkční tělocvična, která by vyhovovala moderním požadavkům. Díky pomoci Okresního úřadu v Ústí nad Orlicí, především tehdejšího pana přednosty B. Čady, se stavba dotáhla do konce. V roce 1995 byly dokončeny šatny a v roce 1996 mohla být tělocvična předána k užívání. Měli jsme z toho úžasnou radost, zdálo se to až nemožné, že po tolika peripetiích jsme měli opravdovou krásnou tělocvičnu.

V roce 1992 odešla paní ředitelka Dušková do důchodu. Po dlouhém zvažování jsem se rozhodla přihlásit do výběrového řízení na ředitele školy. Měla jsem dva docela velké cíle, které se mi podařilo z velké části naplnit. Chtěla jsem, aby se z čermenské školy stalo příjemné místo pro žáky i pro učitele. Znamenalo to řadu i stavebních úprav, hlavně mnoho oprav: rekonstrukce elektřiny, osvětlení, WC, rozvodů vody, odpady, odvodnění budovy, zbudování nového vstupu s verandou, obložení stěn chodeb, tříd, výměna dveří, podlah, doplnění nábytku. Složitou akcí bylo zavedení plynového vytápění, neboť starý kotel praskl uprostřed tuhé a dlouhé zimy v roce 2006. Velkou pozornost jsem věnovala i estetické stránce tříd, chodeb, okolí školy. Pokud dnes přijde někdo přespolní do školy, uznale komentuje, že prostředí naší školy je příjemné. Letos byly u nás opět na návštěvě děti z edertálské školy v SRN. Říkali, že si u nás připadají jako doma. Také se jim líbí, že se tady všichni známe, starší, mladší se mezi sebou zdraví, dělají se společné akce. To ve velkých školách je problém. Ne vše se však zdařilo. Díky nedostatku financí se nepodařila výměna oken, kudy bohužel utíká spousta peněz. Nedopadlo ani zbudování moderního hřiště u školy. Sice je projekt dávno připravený, ale problém je v nedořešených církevních restitucích. Pozemky nepatří obci. Je na místě poděkovat minulému vedení obce, bez kterého by škola vzkvétat nemohla.

Nelze opomenout výbornou spolupráci většiny pracovníků školy. Ani bez nich by toto nebylo možné. Rodiče z pravidelných Ročenek vědí, že naše škola dosáhla výrazných úspěchů jak ve vědomostních, tak ve sportovních soutěžích. Předčila mnohdy i městské školy zvýhodněné větším počtem žáků. Díky tomu povědomí o čermenské škole přesáhlo hranice našeho okresu. Samozřejmě ne všichni lidé chodí do zaměstnání s chutí odvádět kvalitní práci, ne všichni dokáží spolupracovat. Ti našťěstí pochopili, že mezi nás nějak nezapadají a odešli. Školství, podobně jako zdravotnictví potřebuje lidi alespoň trochu zapálené pro věc. Ředitel školy se někdy ocitá mezi „mlýnskými kameny“. Jiné představy a priority mají žáci, jiné rodiče, jiné učitelé, správní zaměstnanci, obec, nadřazení. Každý se dívá ze svého úhlu pohledu.

Jsem přesvědčena a životní zkušenost mně to mnohokrát potvrdila, že pro utváření osobnosti budoucího občana je důležité mít na všechny žáky stejné nároky na chování, na přístup k povinnostem, na odpovědnost za svou práci. To je obrovská průprava pro život nejen pro budoucí zaměstnání, ale i pro rodinný život. Někteří rodiče by rádi viděli tzv. VIP zacházení se svými ratolestmi. Pak mohl vzniknout problém se shodnout. Musím však říci, že to byly naprosté výjimky. Velice oceňuji čermenské i bystřecké rodiče, že se chovali a chovají velice rozumně, spolupracují, problémové situace s námi řešili, což se ve výsledku projeví pozitivně na jejich dětech. Proto se dnes můžeme chlubit přijatelnou mírou kázně, která se stává čím dál větším celorepublikovým problémem.

Problémem českého školství začíná být i úroveň výuky. Od roku 1989 jsme zažili různé názorové veletoce, což při tak velké společenské změně nastává. Nejprve to bylo přehnané zdůrazňování práv dětí, kdy se zapomínaly připomínat povinnosti. I pan profesor Matějček zdůrazňoval, že právo je odměnou, když plní své povinnosti. Ve školách jsme měli dle oficiálního stanoviska jen vyučovat, výchova prý je záležitostí rodiny. Ale jedno bez druhého nejde! Děti nejsou věc. Měli jsme oproti jiným evropským zemím málo středoškoláků, vysokoškoláků. I to se přehnal. Nastal hon za maturitami, později za tituly. Dnes máme nevyužitá střední školy, bezpočet vysokých škol. Mnohé jsou nevalné úrovně, absolventi jsou mnohdy v oboru nezaměstnatelní, zaměstnavatelé je nechťejí, protože nic neumí. Od jednoho ministra zazněl názor zcela zrušit pracovní vyučování. Dnes firmy zoufale shánějí kvalitní pracovníky s technickým vzděláním. Vrcholem chyb bylo zavedení školních vzdělávacích programů, kdy si každá škola v určitém rozmezí mohla vytvořit něco jako plán výuky. Stát jakoby se zřekl záruky za kvalitu výuky. Dnes se honem oprašují jednotné osnovy, mají nový název - standardy. Velké chyby se ve školství dělaly i dříve. Mnozí zažili v osmdesátých letech zavádění množin, které měly zachránit upadající školství. Brzy se však od nich v tichosti uteklo. Přesto čeští žáci v mezinárodních výzkumech byli na začátku devadesátých let na předních místech. V celém civilizovaném světě se přemýšlí, jak dál se školstvím. Poznatků a nároků přibývá. Zrychlilo se životní tempo, přibývá nervozita. Kde najít míru, kolik toho je pro budoucí uplatnění potřeba? Přitom je ověřeno, že kvalitní školství je zárukou dobré budoucnosti státu. Jsem ráda, že naši absolventi odcházejí do středních škol s dostatečnými vědomostmi. Pak už záleží na nich, jak se jim podaří v životě uspět.

Rozhodně bych nerada, aby vyjmenovávání problémů vyvolávalo špatnou náladu či snad bezmoc. To určitě tak není. Žijeme už 67 let v míru, změnil se režim, máme se mnohem lépe, než se měli naši rodiče. Říká se přece, že chybami se člověk učí. To je velké moudro! Protože pokud si chyby uvědomujeme, můžeme s nimi i něco dělat. A v tom je naděje. Nejen rodiče dnešních školáků nebo pracovníci ve školství by se měli o stav školství zajímat. Na jeho kvalitě závisí, jak se lidé v našem státě budou mít za deset, dvacet let.

Funkci ředitelky školy jsem vykonávala 20 let. V životě velký úsek, ale musím přiznat, že mně to velmi uteklo. Škola byla pro mě nejen zaměstnáním, ale i koníčkem. Práce a starostí bylo tolik, nutnost neustále reagovat na změny a hlavně se ve změti často protichůdných požadavků, rad a reality vyznat.

Přeji čermenské škole, aby se jí dařilo, aby i nadále měli absolventi výhodu její dobré pověsti, která je na střední školy doprovází. Dobrá pověst se dlouho buduje, ale velmi rychle se může vytratit. Ještě jednou velice děkuji všem, kteří mně jakkoli pomáhali, kteří mně i ve složitějších dobách důvěřovali a podporovali.

Drahuše Rejentová

Výlet MŠ do muzea

Malá vesnická mateřská škola má spoustu výhod i nevýhod. Jedno je však jisté, lidé se znají a komunikují navzájem. A když s našimi dětmi vyrazíme ven s batůžky na zádech, hned dostávají milé dotazy od kolemjdoucích: „Kampak, děti, jedete?“ A děti rády prozradí: „Do Letohradu do muzea!“ Už sama cesta autobusem je nemalý zážitek – rybník v Dolní Čermné, rozkvetlé stromy, čap na komíně. Otázka na Kunčicích od předškoláka, jestli ta velká řeka se jmenuje Vltava, budí úsměv na tváři. Pochvala ale byla a to za název naší nejdelší řeky.

V objednanou dobu bylo muzeum celé jen pro nás. Přivítala nás Čermačka slečna Šárka Hejlová, která se nám celý čas věnovala. Objasnila dětem názvy starých řemesel, náčiní a nástrojů k nim potřebných. Děti nejvíce upoutal pohyblivý řemeslný betlém, makety starodávných korábů. Zájem byl o dřevěný „tobogan“, po kterém se kdysi spouštěly pytle se zrním. To by se to jezdilo, ale dospělí nedovolili. Miniaturní vodní mlýnice nám namlela ze zrní mouku. U veliké pece Šárka děti vyzkoušela, co se dává do těsta a už se mohl chleba sázet do pece. Dokonce každé z dětí vypracovávalo úkoly ve svém pracovním sešitě. Nakonec se hrálo velké řemeslné pexeso a z širokých pruhů látky jsme „tkali“ (proplétali osnovu) látku krtečkovi na kalhotky.

A jestli se nám výlet líbil? Až nás zas potkáte, zeptejte se dětí. Určitě odpoví ano.

Marie Hajzlerová

Školní akademie 2012

V pátek 22. června pro nás žáci a učitelé základní školy připravili krásný podvečer v místní sokolovně. Konala se zde již tradiční akademie – pásmo plné scének, písniček, tance a smíchu. V první části jsme viděli vystoupení žáků 1. stupně a po krátké přestávce jsme mohli ocenit vtipné zpracování známé pohádky Lotrando a Zubejda a emotivní loučení žáků 9. ročníku.

Prváčci spolu se třetíky nám zazpívali pod vedením paní učitelky Vaníčkové Pirátskou písničku. Druhá a čtvrtá třída pod vedením paní učitelky Mikulové také zpívala a to hned dvakrát – Nové boty a Strojvůdce. Zelení páťáci nás pobavili písničkou Hastrmane hastrmane, kterou nacvičili za pomoci paní učitelky Krátké. Všechny děti byly kouzelné a bylo vidět, že se velice snaží potěšit své rodiny v hledišti. Děvčata ze čtvrté třídy předvedly tanec na skladbu Camprock, kdy si sami připravovaly choreografii s pomocí deváťáčky Míši Duškové. Ovšem ani chlapci ze čtyřky se nenechali zahanbit a ukázali nám, jaký mají smysl pro humor. Převlečení za krásné princezny sklídili zasloužený potlesk za scénku Když se načančám.

8. ročník se nejprve představil se scénkou na píseň Ivana Mládka Józin z bažin a následovaly dvě písně od skupiny Nightwork – Tepláková a druhá Čekám na signál. Vystoupení s osmáky nacvičovala paní učitelka Šilarová. Dalším překvapením byla módní přehlídka modelů a modelek z řad sedmáků. Nádherné modely a ladné křivky musely učinit dojem snad na každého v hledišti. Vidět chlapce v minisátech a lodičkách byl opravdu zážitek, na který se jen tak nezapomene! Diváci obdrželi hlasovací lístky a svými hlasy určili hvězdy módního večera.

Po přestávce přišla na řadu pohádka z Čapkovy knihy Devatero pohádek Lotrando a Zubejda. Celý půlrok ji totiž pod vedením paní učitelky Krátké nacvičoval pěvecký sbor Čermáček. A že jejich úsilí opravdu stálo za to, mi potvrdí určitě všichni, kdo se na letošní akademii přišli podívat. Vtipné dialogy doplňovaly písničky a skvělé herecké výkony. Stejně jako všem ostatním dětem i všem mladým „pěvcům“ patří můj obdiv za odvahu vystoupit před plným sálem a velký dík za jejich píli.

K emotivním chvilčkám patřilo rozloučení s paní ředitelkou Rejentovou a tradiční loučení deváťáků se „základkou“. Jako překvapení si pro svoji třídní učitelku připravili prezentaci fotek a zazpívali písničku.

Ještě jednou bych chtěla moc poděkovat všem malým i větším účinkujícím a všem „dospělákům“ za jejich pomoc při přípravách a nacvičování. Letošní akademie byla opravdu „hustá“, jak by řekl můj syn. Děkuji a velice si přeji, abychom se opět příští rok sešli na dalším ročníku.

Z. Balcarová

A je to tady!

„Bílým šátkem mává, kdo se loučí, každého dne se něco končí, něco překrásného se končí. Setří si slzy a usměj se uplakanýma očima, každého dne se něco počíná, něco překrásného se počíná.“

Toto jsou verše vynikajícího českého básníka Jaroslava Seiferta. Úplně vystihují naši dnešní situaci: končí nám jedna etapa života a začíná nová.

Dnes, poslední den v Základní škole Horní Čermná, tu stojíme a mezi sebou si šeptáme, jak rychle nám těch devět let uteklo. Když jsme s rodiči přišli do 1. třídy nastrojení, s úsměvem, trochu vystrašení, ale plni očekávání, připadali nám starší žáci hrozně velcí. Záviděli jsme jim a přáli si být co nejrychleji dospělými. Je to pošetilé. Teď bychom čas raději zastavili. Nyní nás čeká loučení, loučení s něčím pěkným. Lidé ho nemají rádi, protože je většinou dojemné, někdy až smutné. Kolik jsme zažili spolu krásných chvil, srandy ve škole, na výletech, na divadlech! I když jsme si někdy moc nerozuměli, byla naše třída super! Určitě budeme celý život rádi vzpomínat. Všichni si začínáme uvědomovat, že život není „procházkou v růžové zahradě“, možná je pes, ale snad také trochu psina!

Do školy jsme přišli, skoro nic neuměli. Učitelé se dost snažili, my jsme se často pochopitelně bránili, protože je vědecky dokázáno, že lenost nás chrání, abychom se neudfeli. Je to trochu soupeření kdo s koho. Uznáváme, že do školy se nechodí jen pro zábavu. I když to nedáváme moc najevo, jsme našim učitelům velice vděční za to, co nás naučili, jak se nám věnovali, jak nás připravovali na život.

„Každého dne se něco počíná, něco překrásného se počíná.“

**za 9. ročník ZŠ Horní Čermná
P. Rollerová, K. Macháčková, A. Hrdinová**

AKADEMIE

ZŠ Horní Čermná

2011/12

9.třída

foto Akademie: Petr Borek + další na str. 12

Ze starých časů

r. 1932

ze sbírky starých pohlednic Jirky Balcara

Hornočermenští myslivci měli opět „kliku“

a jubilejní padesátý táborák

se vydařil. Při takové akci, jako je myslivecký táborák, je počasi výrazně rozhodujícím faktorem. Proto je rozumné být zadobře se svatým Petrem, který - jak známo - má počasí „pod palcem“. Otázkou zůstává, jak se tento světec staví ke korupci.

Loni se táborák koupal ve slunci a celá noc byla nádherně teplá. Přitom se myslivci zapřísahali, že žádná flaška se „nahoru“ neposílala, proto odněkud se prý s tou protikorupcí začít musí.

Letos jim ovšem dělala vrásky už předpověď počasí a sobotní ráno nic moc neslibovalo. Chvilími to dokonce vypadalo dost zle, jako by se sv. Petr obracel ke skále na Stežníku zády. Nakonec se ale zachoval odpovědně a poslal na návštěvníky táboráku i pár paprsků sluníčka. Je to vlastně dobrá zpráva pro celou naši společnost, že korupce, u nás tak „svědomitě, cílevědomě, upřímně a hlavně marně“ potíraná se zastavila alespoň před nebeskou branou.

Areál „ve skále“ je po úpravách dost rozsáhlý, takže počet návštěvníků se dá těžko odhadnout, ale protože jídlo bylo už kolem půl jedenácté prodané, stáli příznivci hornočermenské myslivecké kuchyně si přišli pochutnat bez ohledu na počasí. A chválili: kančí pečeně s knedlíkem a zelím, srnčí guláš, opékaný divoček, smažené býčí žlázy - to nemělo chybu.

Když pak tyto pochoutky došly, pro ty, co přišli pozdě nebo znovu dostali hlad, bylo ještě teplé uzené nebo párek v rohlíku.

Pro děti, nebo ke kávě, bylo možné zakoupit domácí zákusky a také v kole štěstí vyhrát některý z nádherně nazdobených a chutných dortů.

Tak teplá noc jako loni nebyla, přesto se většina návštěvníků při dobrém jídle, pití a příjemné hudbě zdržela do pozdních nočních, či dokonce časných ranních hodin. Dopadlo to tedy dobře. Zřejmě se sv. Petr už nemohl dívat na to, jak u nás ve vysoké politice „nikdo za nic nemůže“ a nechtěl se dívat, jak mnohahodinová práce organizátorů přichází vniveč.

Hornočermenský myslivecký táborák má už padesát let skvělou pověst. O návštěvníky je po všech stránkách dobře postaráno a každým rokem se vřdycky najde ještě něco navíc. Je to velká akce, která předpokládá mimořádné pracovní nasazení všech členů Sdružení. A výtěžek? Ten už je rozplánován a vlastně „utracen“ dopředu: největší část spolkně nájem honiteb, potom nákup krmení pro zvěř na zimu, oprava mysliveckých zařízení atd.

Takže můžeme myslivcům jen upřímně popřát zdar a úspěch všech příštích táboráků.

M

Krátce o počasí

Ve dnech 29. června až 8. července bylo u nás velmi teplo. V tomto období byly 4 tropické dny a 6 letních. Průměrné denní teploty v těchto dnech byly stále nad 20 °C. Nejvyšší byla 30. června 24,9 °C. Byla také tropická noc, a to z 30. června na 1. červenec, když nejnižší teplota klesla jen na 22 °C. Nejvyšší denní teplotu jsem naměřil 1. července, a to 33 °C. V roce 1983 byla rekordní teplota 34,3 °C, což je nejvíce od r. 1976, kdy jsme ji začal měřit. V těchto dnech bylo překonáno 8 teplotních rekordů.

Velmi teplo bylo v celé naší republice. Svědčí o tom to, že 30. června byly překonány teploty na 15 meteorologických stanicích, včetně našich hor.

Letošní jaro bylo velmi chudé na srážky. V březnu spadlo jen 14,6 mm/m, v dubnu 24,9 mm/m a v květnu 56,3 mm/m. Celkem tedy 95,8 mm/m. Červen byl už lepší. Spadlo 56,3 mm/m, což je jako v květnu. Ale přesto byl červen pod dlouhodobým průměrem, který je 91,6 mm/m.

Srážkový deficit částečně snížil začátek července. Za prvních 7 dní spadlo 87,2 mm/m. To je bezmála tolik, jako za tři měsíce jara dohromady.

Č. Mareš

.....

V měsících srpnu a září oslaví narozeniny tito naši čtenáři:

65 let Václava Šemberová z HČ 10
65 let Lidmila Dušková z HČ 317
60 let Marie Smítalová z HČ 249
60 let Eva Dušková z HČ 318
65 let Marta Hejlová z HČ 303
50 let Jana Marková z HČ 242
50 let Milan Šilar z Nep. 23
75 let Zdeněk Špaček z HČ 200
60 let Karel Šilar z HČ 110
82 let Dobřenka Vystrčilová z HČ 229
65 let Ladislav Šilar z HČ 49
55 let Marie Šilarová z HČ 110

50 let Irena Fišarová z HČ 115
55 let Jiří Balcar z HČ 313
55 let Jarmila Vávrová z HČ 208
94 let Josef Marek z HČ 52
55 let Ludmila Marková z HČ 283
84 let Václav Vávra z HČ 182
65 let Helena Turková z HČ 281
55 let Marie Slezáková z HČ 305
85 let Zdeněk Coufal z HČ 235

Čtenáři mimo naši obec:

92 let Jiřina Schupplerová, Zábřeh n.M.
93 let Bohuslav Felcman, Praha-Háje

70 let Marie Štanclová, Rohovládova Bělá
86 let Zdeňka Vávrová, D. Třešňovec
80 let Jindřiška Mertová, Praha
87 let Ing. Miroslav Merta, Praha
87 let Zdeňka Felcmanová, Praha-Háje
85 let Olga Ježková, Pardubice

Stříbrná svatba: Jiří a Růžena Klimošovi z HČ 132

Jaroslav a Božena Hajzlerovi z HČ 120
Jaroslav a Marta Valčákovi z HČ 267

Zlatá svatba: Vladimír a Božena Málkovi z HČ 77

Dne 5. června 2012 ve věku 85 let zemřel pan Vladimír Věžník z Ústí nad Orlicí. Poslední rozloučení se konalo v tamější obřadní síni.

Z přírody

Možná to ostatní netuší, že i na jedné jinak obyčejné louce v Horní Čermné opět roste orchidej Prstnatec májový (*Dactylorhiza majalis*), a to ve vyšším počtu než minule. Prstnatec májový patří mezi ohrožené druhy naší květeny.

Lenka Hajzlerová + foto

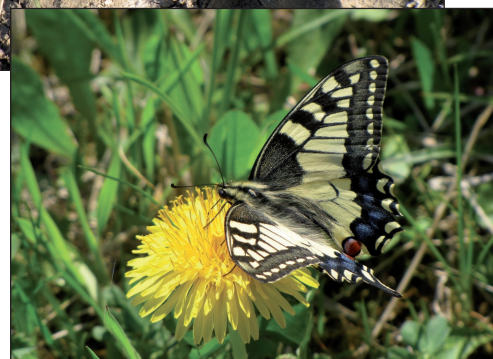
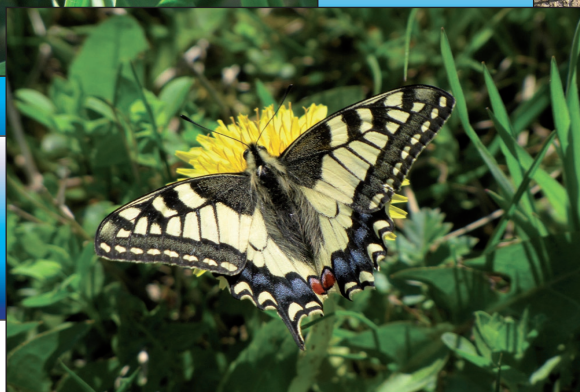
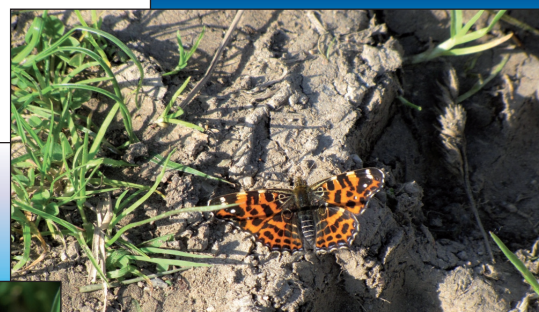
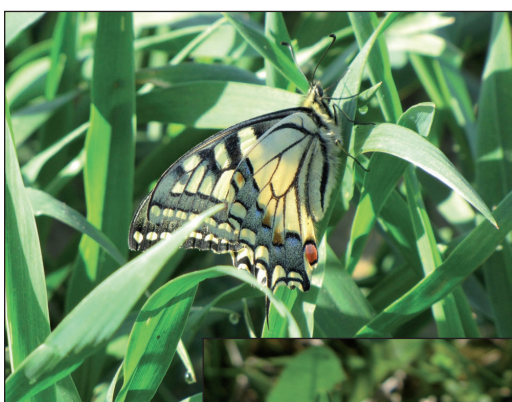

foto: J. Klimoš

Příspěvky našich čtenářů za měsíc červen 2012:

Coufal Vladimír Rataje nad Sázavou, Balcar Miroslav Havlíčkův Brod, Jiřina Ježková HČ 298, Hrnčířovi HČ 160, Jindra a Jindřich Reslerovi Lanškroun, Jar. Nováková HČ 204, Miloš Martínek H. Třešňovec, Anna Šilarová Lanškroun, Brábníkovi Nep. 51, Hana Němcová HČ 178, Duškovi HČ 317, Dušek Vladimír a Petra Výprachtice, Věra Lišková Ústí nad Labem, Jaroslava Šilarová Nekoř, Hana Capoušková Pardubice

Hornočermenský zpravodaj je registrován Ministerstvem kultury pod evidenčním č. MK ČR E 20573 na základě potvrzení vydaného dne 9.1. 2012. Vydává Obec Horní Čermná. Řídí redakční kroužek. Vychází měsíčně.

Redaktorem je Šárka Pavelková, kontaktní adresa: Horní Čermná 1, 561 56, e-mail: hornocermenskyzpravodaj@seznam.cz. Za obsah článků odpovídají autoři. Náklad 550 kusů. Výdaje jsou částečně hrazeny z dobrovolných příspěvků, které přijímá OÚ Horní Čermná. Uzávěrka článků je vždy poslední středu v měsíci.